

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul Dumitru Calendari, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 martie 2020, în cauza penală, în privința lui

Alupoi Vladimir XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 02.07.2019 până la 02.12.2019;

Instanța de apel de la 27.12.2019 până la 06.04.2020;

Instanța de recurs de la 27.05.2020 până la 19.08.2020.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul central din 02 decembrie 2019, Vladimir Alupoi a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei penale în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui Vladimir Alupoi, a fost suspendată condiționat cu stabilirea unei perioade de probațiune de 4 ani.

S-a respins solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în mărime de 4 840 lei, ca fiind neîntemeiată și aceste cheltuieli se trec în contul statului.

S-a încetat procedura de examinare a plângerii inculpatului Vladimir Alupoi depusă în baza art. 298-299² Cod de procedură penală, în legătură cu renunțul de la plângere.

S-a încetat procedura de examinare a plângerii inculpatului Vladimir Alupoi depusă în baza art. 313 Cod de procedură penală, înregistrată sub numărul 10-145/2019, în legătură cu renunțul de la plângere.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Vladimir Alupoi la 31 octombrie 2018, în jurul orei 22:40, conducând automobilul de model „Mitsubishi Grandis” cu numărul de înmatriculare „XXXXX”, pe traseul R-32 „Cahul-Taraclia”, în apropiere de intersecția cu drumul adiacent ce duce spre satul Tartaul de Salcie, raionul Cahul, ignorând prevederile art. 33 alin. (3) lit. a) al Legii nr. 131 din 07.06.2007 „privind siguranța traficului rutier”, conform căroră, era obligat să respecte Regulamentul circulației rutiere, acționând cu intenție, a încălcat regulile de securitate a circulației rutiere cuprinse în Regulamentul Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, și anume, pct. 3, conform căruia, era obligat să respecte regulile de circulație, prin acțiunile sale să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sânt provocate de circumstanțe iminente; pct. 10 alin. (1) lit. b), conform căruia, trebuia să aibă cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să aibă dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; pct. 43 alin. (3) lit. a), conform căruia, pe toate drumurile, atunci când carosabilul este delimitat prin liniile marcajului, circulația vehiculelor trebuie să se efectueze strict în limitele benzilor, iar intersectarea liniei discontinue este permisă numai pentru efectuarea manevrei; pct. 40 alin. (1) lit. a) și b), conform căroră, înaintea virării la stânga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie să se apropie din timp de axa drumului, în cazul circulației dublu sens, să cedeze trecerea vehiculelor care vin din sens opus și urmează să se deplaseze înainte sau la dreapta, precum și pietonilor; pct. 45 alin. (1) lit. a), b), c) și d), conform căroră, trebuia să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; starea tehnică a vehiculului; situația rutieră.

Vladimir Alupoi nu a ținut seama de împrejurări, nu a apreciat corect situația reală pe drum în care se afla vehiculul la momentul respectiv, a intrat pe banda destinată circulației în sens opus și a tamponat automobilul de model „Nissan Sunny” cu numărul de înmatriculare „XXXXX”, care se deplasa regulamentar, condus de Tatiana Ialama, având în calitate de pasageri pe Vasile Ialama, și minorii Eugenia, Iulia și Sofia Ialama.

În urma accidentului rutier, Tatianeii Ialama, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201911D0023 din 31.01.2019, i-a fost cauzată vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață, manifestată prin: Aspect CT sugestiv pentru fractura complexă a bazinului cu deformarea inelului pelvian, disjunția artsacroiliace pe dreapta și disjunția simfizei pubiene, asociat cu fractura multifragmentară verticală a sacrului pe stânga și marginală a sacrului pe dreapta și fractura ramului superior și inferior al pubisului de dreapta cu deplasare. (Tile tip C, după AO tip 61C3). Fractura apofizelor transverse L4 bilateral, L5 pe stânga. Fractura transversă AP a cotilului pe stânga, fără deplasare (după AO 62B1). Fractură multifragmentară a treimii proximale a femurului pe stânga (după AO 32C) produse în accident rutier la 31.10.2018.

În urma accidentului rutier, Eugenei Ialama, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201911D0045 din 21.03.2019, i-a fost cauzată vătămare gravă ce prezintă pericol pentru viață, manifestată prin: plagă contuză pe frunte, fractură închisă a diafizei femurului stâng în 1/3 inferioară.

Acțiunile inculpatului Vladimir Alupoi au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, conform indicilor: *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, în partea respingerii solicitării procurorului de încasare din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare și în partea stabilirii pedepsei penale, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-1 recunoaște vinovat pe Alupoi Vladimir de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani și 8 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În baza prevederilor art. 90¹ Cod penal, a suspenda parțial executarea pedepsei aplicate lui Vladimir Alupoi, cu executarea pedepsei pe un termen de 2 ani și 4 luni în penitenciar de tip deschis și stabilirea unui termen de probă de 2 ani și 4 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu încasarea din contul lui Vladimir Alupoi a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 4 840 lei.

În motivarea apelului procurorul a indicat că, instanța de judecată corect a încadrat acțiunile lui Vladimir Alupoi, însă la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal și anume gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele

cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, procurorul a menționat că pedeapsa aplicată este prea blândă, iar pentru a fi atins scopul pedepsei penale este rațional de a-i fi suspendată condiționat executarea pedepsei penale parțial în temeiul art. 90¹ Cod penal.

De asemenea, procurorul a subliniat că, instanța de apel eronat a respins solicitarea acuzării în partea încasării cheltuielilor judiciare, or, la caz, nu a fost constatat nici unul din cazurile în care Vladimir Alupoi ar fi putut să fie eliberat de plata cheltuielilor judiciare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 martie 2020, a fost respins apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Astfel, instanța de apel a menționat că, la judecarea cauzei instanța de fond a respectat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală și corect a examinat și acceptat cererea inculpatului Vladimir Alupoi privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și corect a constatat circumstanțele cauzei și întemeiat a stabilit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, în baza probelor administrate și verificate în mod corespunzător, cercetate în prima instanță și instanța de apel. Probe noi la examinarea cauzei în instanța de apel nu au fost administrate și nici n-au fost cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, așa cum nu au solicitat-o părțile.

Instanța de apel a menționat faptul că, încadrarea juridică a faptei comise și vinovăția inculpatului nu a fost contestată.

Astfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiată alegația procurorului care a susținut dezacordul cu aplicarea unei pedepse care o cataloghează ca fiind prea blândă, or, prima instanță la individualizarea pedepsei penale, a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestora precum și faptul că partea vătămată nu are pretenții față de inculpat.

În acest sens, instanța de apel a subliniat că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei autorului. Sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani. Respectiv potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, 1/3 din pedeapsa închisorii constituie 4 ani.

Mai mult, instanța de apel a remarcat că, instanța de fond la stabilirea pedepsei a ținut cont de faptul că, inculpatul a comis infracțiune săvârșită din imprudență, din categoria infracțiunilor grave și reieșind din circumstanțele cauzei, prezența circumstanțelor atenuante prevăzută de art. 76 Cod penal, și anume căința sinceră, lipsa circumstanțelor agravante, anterior sancționat contravențional în domeniul circulației rutiere, stinse, fiind achitate amenzile (f.d.35), anterior nu a fost judecat (f.d.37), având la întreținere copil minor (nepoata Sîrbu Valeria) (f.d.225), cât și poziția părților vătămate.

De asemenea, instanța de apel a subliniat faptul că inculpatul financiar a contribuit și continuă să contribuie la restabilirea lui Tatiana Ialama, fapt confirmat de partea vătămată cât și reprezentantul legal al părții vătămate Vasili Ialama.

Astfel, instanța de apel a conchis că, suspendarea condiționată parțială, cu executarea pedepsei pe un termen de 2 ani și 4 luni în penitenciar de tip deschis, potrivit art. 90¹ Cod penal cu executarea real în speță nu va fi o pedeapsă echitabilă, or, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Prin urmare sunt irelevante afirmațiile procurorului precum că, nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoare de către Alupoii Vladimir, deoarece ultimul a comis o infracțiune din categoria celor grave, în urma căruia a avut de suferit mai multe persoane, anterior tras la răspundere contravențională pentru contravenții în domeniul rutier. Or, cu certitudine s-a demonstrat că, fapta comisă de către Vladimir Alupoii face parte din categoria celor grave însă s-a produs din neglijență, inculpatul mobilizându-se imediat după producerea accidentului, susținând partea vătămată atât financiar cât și moral, fapt confirmat atât de partea vătămată cât și de reprezentantul legal al acesteia, iar referitor la faptul că anterior Vladimir Alupoii a fost atras la răspundere contravențională, instanța de apel a constatat că inculpatul a executat toate sancțiunile contravenționale aplicate.

În opinia instanței de apel pedeapsa stabilită de instanța de fond este una echitabilă, legală și direct proporțională cu gravitatea faptelor comise, de atitudinea inculpatului față de infracțiunea săvârșită și de consecințele acesteia.

Privind solicitarea procurorului de încasare a cheltuielilor de judecată instanța de apel a constatat că, expertiza judiciară nr.639-642 din 18 aprilie 2019 la suma de 4 200 lei (f.d.50-57), expertiza juridică nr.201911D0045 din 21 martie 2019 la suma de 320 lei (f.d.68-69), expertiza juridică nr.201911D0023 din 31 ianuarie 2019 la suma de 320 lei (f.d.85-86), au fost ordonate de către organul de urmărire penală, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării. Or, procurorul în lipsa unor astfel de probe nu ar fi putut demonstra comiterea faptei penale de către inculpatul Vladimir Alupoi, soldate cu vătămarea integrității corporale și a sănătății a părții vătămate Tatiana Ialama, precum și să susțină învinuirea în instanța de judecată în vederea condamnării persoanei, or în astfel de cazuri sunt necesare cunoștințe speciale, iar raportul de constatare este unul obligatoriu, reieșind din prevederile art. 143 alin.(1) Cod de procedură penală.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a remarcat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea rapoartelor de expertiză judiciară medico-legale, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din sumele alocate de la bugetul statutului.

Mai mult decât atât, instanța de apel a notat că în art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, legiuitorul a prevăzut sumele care se cuprind în cheltuielile judiciare, însă sumele achitate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară medico-legale, nu sunt reglementate de această normă procesuală.

În acest context, instanța a subliniat că, la materialele cauzei procurorul, deși invocă suportarea cheltuielilor judiciare în cadrul urmăririi penale în sumă de 4 840 lei pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară medico-legale, totuși nu a anexat probe privitor la achitarea unei asemenea sume bănești în contul instituției care a efectuat raportul de constatare.

Instanța de apel a menționat că în temeiul art. 51 alin.(2) pct.2) Cod de procedură penală, procurorul este în drept să pornească o acțiune civilă împotriva învinuitului, inculpatului sau a persoanei care poartă răspundere materială pentru fapta învinuitului, inculpatului: în interesele statului, pe când la caz, procurorul nu a înaintat o acțiune civile împotriva inculpatului Vladimir Alupoi.

În consecință, instanța de apel a constatat temeinicia concluziei primei instanțe de a respinge cerința procurorului privitor la încasarea de la inculpatul Vladimir Alupoi cheltuielile judiciare pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară medico-legale în sumă totală de 4 840 lei, or, potrivit art. 227 alin (1) și art. 227 alin

(2) pct. 5), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Subsidiar celor expuse, instanța de apel a subliniat că încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 4 840 lei de la inculpatul Vladimir Alupoș, poate influența substanțial asupra situației materiale ale acestuia care este de vârsta înaintată, pensionar.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei spre rejudecare de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

În motivarea celor solicitate, procurorul susține că, pedeapsa aplicată inculpatului este una prea blândă și nu va atinge scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

Mai mult decât atât, recurentul remarcă că instanța de apel urma să indice cu claritate care sunt circumstanțele ce au dus la aplicare instituției de suspendarea condiționată a executării pedepsei penale prevăzută de art. 90 Cod penal.

În susținerea solicitării de a încasa cheltuielile judiciare din contul inculpatului, procurorul face trimitere la practica Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție care în spețe similare încasează cheltuielile judiciare de la inculpați în contul statului.

De asemenea, procurorul susține că decizia pronunțată de către instanța de apel este una nemotivată și nu cuprinde motivele pe care se întemeiază.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia avocatului Vitalie Eremia în numele inculpatului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent. Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când

instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței sau s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

În recurs, recurentul invocă argumentul precum că, *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”*, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă că pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală, examinate și cercetate în prima instanță, cercetate suplimentar și verificate în instanța de apel, apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură.

În acest sens, autorul recursului consideră că, instanța de apel eronat a respins solicitarea acuzării de a dispune încasarea de la inculpatul Vladimir Alupoiu în bugetul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 4 840 lei, cheltuieli suportate în urma efectuării expertizei judiciare nr.639-642 din 18 aprilie 2019 la suma de 4 200 lei (f.d.50-57), expertizei juridice nr.201911D0045 din 21 martie 2019 la suma de 320 lei (f.d.68-69) și a expertizei juridice nr.201911D0023 din 31 ianuarie 2019 la suma de 320 lei (f.d.85-86).

Astfel, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea chestiunii legate de cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, respectivele cheltuieli urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

De asemenea, Colegiul penal ține să remarce că, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

În această ordine de idei, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care corect a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în bugetul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 4 840 lei, cheltuieli suportate în urma efectuării expertizelor judiciare indicate mai sus.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante din apel și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Lecturând textul recursului declarat, Colegiul penal constată că, procurorul a mai invocat drept temei de declarare a recursului și pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de

procedură penală, care stipulează că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În esență, recurentul critică decizia contestată în latura stabilirii pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționând că instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile legale, de circumstanțele cauzei și a individualizat greșit pedeapsa, stabilindu-i o pedeapsă prea blândă.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a menținut sentința primei instanțe prin care i-a aplicat inculpatului Vladimir Alupoi o pedeapsă non privativă de libertate conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal și 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, pedeapsa stabilită acestuia este prea blândă și una inequitabilă din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a recunoscut vina în instanța de apel, se căiește sincer de cele comise, a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave, săvârșită din imprudență și de comportamentul acestuia după și în timpul examinării cauzei.

De asemenea, Colegiul penal menționează faptul că, instanța de apel s-a expus motivat și detaliat asupra faptului aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei lui Vladimir Alupoi pe o perioadă de

probațiune de 4 ani, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și nu se va expune repetat asupra acesteia.

În concluzie, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, fiind echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către procuror prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar depus de către procurorul, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 martie 2020, în cauza penală în privința *Alupoi Vladimir XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *19 august 2020*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan